

(Høiland, Ole Pedersen)

En Bise

om Forbryderen

Ole Pedersen Høiland.

I Fængsels mørke Gjemme har man mig nu indsat — Og vil jeg nu istemme En Sang i tausens Nat; Den Tidsfordriv vil være for mig i Ensomhed, Og Andre vil den lære Hvad mig er hændtes ved.

2. Min' første Ungdomsdage Hengled i Lyst og Fryd, Men af de svandt saa fage, Jeg glemte Gud og Dyd; Alt tidlig jeg ilte Paa Lastens Bane ud, Letfindig jeg kun smilte Til Dyden og dens Bud.

3. Jeg femten Aar var bleven Saa jeg mig Tjeneste tog, Men ei det saa var skreven I Ekshævnens store Bog: At jeg mig ærlig skulde Erhverve mig mit Brød, Da tre Aar vare fulde Min Tjenest' jeg forskjød.

4. Hos min' Forældre gamle Jeg var et Aars Tid vel; Istedetfor at samle Til dem al Fryd og Held, Saa tænkte jeg kun ene Paa Rov og Tyveri, Og søgte at forlene Mig Dvælse deri.

5. I Christianssand jeg lærte Hvad Baand og Fængsel var, Jeg første Gang proberte Hvad Tvang at sige har; I Tugthus man mig satte, Mig tvang til Arbeid der — Nu kunde jeg først fatte Hvad Friheden dog er.

6. Jeg derfor ogsaa snart En Leilighed udsandt, Hvorved jeg nok saa værlig Af Fængselet forsvandt; Nu var jeg fri da bleven, Men hvor skuld' jeg nu hen? Af Menneſter fordreven Jeg Thy maat' bli' igjen.

V box 1:14

7. Saaledes jeg omvanded Fra Bygd til Anden om, Dg overalt jeg sanked Mig Penge hvor jeg kom; Men husligt Ly jeg mangled Hvorsomhelst jeg drog frem, Til Leie Nos jeg samlede, Dg Skoven var mit Hjem.

8. Man søgte nu at fange Mig ved udseudte Bagt; Men jeg var ikke bange, Dg tog mig vel i Agt; Men endelig det lyktes De Folk at gribe mig, De vissefelig tyktes At de har sikret sig.

9. Men da vi kom et Stykke paa Veien, blev jeg kjed Af længer frem at rykke, Dg mig ifra dem sled; Jeg ind i Skoven ilte, Hvor jeg var vant at bo, Til Bagten jeg nu smilte, Thi jeg var i god No.

10. Til Arendal jeg vandred, Der Skjæbnen var mig god; Men Tingen sig forandred Da jeg det Sted forlod. Paa Veien blev jeg tagen, og dømt til Slaveri, Men jeg forandrer Sagen, Saa jeg blev atter fri.

11. Nu Pusterum omsider Jeg fik et Nar i Mag Jeg stjal ved Nattetider, Saavel ved hoilys Dag, Kort, jeg blev mer forvoven Jo længere det led Saa jeg forlod selv Skoven Dg trygt ad Veien sfred.

12. Man sendte ud i Mængde Folk for at faa mig fat, Mig Bygdslag omhegn'de, Men jeg var som en Kat; Jeg snoebe mig alt længe Fjerte dem saa net, Men de vedblev at trænge Mig, til jeg blev for træet.

13. Det for vidtløstigt bliver, Ja nær umulig var, Om jeg nu her angiver Hvergang jeg flygtet har; Jeg derfor vil fortælle Kun hvad mærkværdig er, Idet jeg her anmeldte Det Vigtigste især.

14. I Helgeland jeg hørte Der var en rig en Præst, Min Dei derfor mig førte Derhen som allerbedst; Imidlertid har Nøgtet Vel dette for ham

bragt, Saa at han for mig frygted Dg tog fir' Mand til Bagt.

15. Men Bagten lod jeg være Ved Mad og Drif i No; Jeg oversmør med Tjære En Rude eller To. Dg kom bekvemmeligen Ind i den Præsts Kontor, Dg hvor jeg rigeligen Af Penge mig tog fer.

16. Dog ikke ret saalænge Der levedes mig Tid At nyde godt af Penge, Thi bragte man mig did, Hvor Bolt og Lænker gjælde Der for alt Andet meer' I Slaveriets Bælde Jeg nu fik mit Qvarteer.

17. Det synes vel utrolig, Men dog det Sandhed er, At jeg forblev hel rolig I henved ni Aar der; Jeg var paa Dei at blive Et andet Menneffe, Idet jeg vilde give Slip paa al Fristelse.

18. Dog Fristelsen hin flemme Gi længer udeblev, Da lod dens sledste Stemme Dg mig igjen uddrev. I Folge med to andre Udlærte Spitsbuber Jeg vilde ud at vandre I Friheden saa fjer.

19. Med Listighed vi rømte Fra vor Bevogtere, Dg ingen Ting forsømte Til vor Befrielse; Til Stranden vi nu søgte, En Baad vi foresandt, Som os langt borte førte, I Skoven vi forsvandt.

20. Nu sværmed vi Krobater Omkring i Rom-pagni, Men mine Kamerater Blev ikke længe fri; En Maanedstid, ei mere, Man dem til Fange tog, Men mig de nok lod være, Nu ene jeg omdrog.

21. Jeg frit nu om spaserste I mangen Bygd og By, I Bergen jeg proberte til Skibs at kunne fly, Til fremmed Land at drage; Men da jeg mangled Pas, Saa maatte jeg tilbage Dg opsat' min Seilslads.

22. Nu jeg til min Ulykke Gi valgte rigtig Kurs, Thi da jeg kom et Stykke, Saa greb man mig bars, Dg slæbde nu atter Mig ind i Slaveri, Dvis Tvang man da først fatter Naar man har været fri.

23. Saa snart jeg nu var kommen I Lænkerne
igjen, Jeg lagde Planer sammen At overfile dem;
Det mig er bleven Bane Med kraftig sikker Haand
Mig Frihed Bei at bane, Dg løse Lænker Baand.

24. Jeg nu en Streg udførte, Som kroned alle
har, Dg som man om mig hørte, Den mærkelige
var. Mig Penge nu i Tanken Var eneste Uttraae:
Saa huffed jeg paa Baalen, At der var nok at faa.

25. Jeg nu i Nattens Mørke mig sneg i Gaar-
den ind, Dg Laas og Døres Styrke Flux veg for
Røglen min; — Den min Umag betaler, Jeg tænkte
og det gif — Thi sextitusind Daler Jeg derved ene
fik.

26. Men Lykken er ustadig, Det ved Enhver for
vist; — Thi jeg kun alt for snarlig Kom der hvor
jeg var sidst; — Man rigtigheden opdaged At jeg var
Ophavsmand, Dg det har forarsaget Stor Straf
jeg vente kan.

27. Jeg blir udstilt til Skue Ret som et fangen
Dyr; Ja man mig endog true At holde mig i Styr
— At man et Bur vil gjøre For mig i Fængselet,
For at jeg ei skal smøre Min Fod, og rømme det.

28. Dg Eder vil jeg bede, Som tænke ret og vel:
At I vil ei nedbede ondt for min arme Sjæl; Jeg
ei har Mord begaaet Har dertil ei Uttraa, Fordi
jeg haver stjaalet — Jeg Straf nok lide maa.

29. Farvel jeg Eder byder I Alle og Enhver!
Om Efterretning lyder Engang jeg flygtet er, Da
undres ei derover, Se intet Ondt deri; Den Lyst
den aldrig sover — Den Lyst at være fri.

